

til, hvad Statskassen formaar i dette Dieblif, forekommer det mig, at Udtrykket „uoverkommelig“ endnu bliver ligesaa uholdbart. Det forekommer mig, at, naar vi foruden et betydeligt aarligt Oerfskud i de senere Aar have opsparet eller — om et andet Udtryk behager mere — have i tilstedeværende Kapital et Beløb, der fuldt svarer til den hele Udgift endogfaa saa stor, som det ærede Medlem beregner den, lader det sig paa ingen Maade hævde, at Udgiften er uoverkommelig. Jeg vil endogfaa sige, at, selv om denne Udgift skulde udredes ikke, som forudsat af det ærede Medlem, i Løbet af 10 til 12 Aar, men i Løbet af et Par Aar, vilde det uden Vanskelighed lade sig gjøre. Naar denne Udgift af 33 Millioner udredes saaledes, som Regjeringens Forslag har forudsat, er Sandhynligheden for, at den i alt Væsentligt vil kunne udredes af Aarenes Oerfskud, det vil sige, naar Aarenes Oerfskud blive ligesaa store som de sidste. — Det ærede Medlem fortsatte sin finansielle Betragtning saaledes, at, naar man ret vilde vurdere en saadan Udgifts Betydning som den af nogle og firindstyve Millioner, maatte man jo gjøre sig Nede for, at de repræsenterede en aarlig Rente af 4 à 5 Millioner. Jeg tror ikke, det paa nogen Maade gaar an at indføre Renteberegning, hvor der er Tale om nødvendige Statsudgifter. Jeg tror, at Renteberegning er fuldt berettiget, hvor man vil anlægge en Kapital produktint; i det Tilfælde er det fuldt berettiget at spørge om, hvilken Rente vel det Foretagende kan afgive; ligeledes er det selvfølgelig fuldt berettiget, naar man anlægger en Kapital, som utvivlsomt ikke i Diebliffet, men først senere, kommer til at give nogen Fordel, saa endogfaa at regne endog med Rentens Rente; men ligeoverfor den Slags Statsudgifter, som her er Tale om, vil jeg bestemt benegte Berettigelsen til at indføre enten Rente- eller Rentens Renteberegning. Man vilde komme til de allerfinurigste Resultater derved. Jeg skal ikke udføre dette videre, men jeg er overbevist om, at det ærede Medlem vil selv kunne finde disse Exempler og fremsætte dem langt bedre end jeg. — Det ærede Medlem søgte endvidere — jeg tør ikke bruge det Udtryk — at stramme os fra at anvende store Midler til Landets Forsvar ved en Sammenligning med Frankrig, men søgte i alt Fald at godtgjøre, at det, vi ønskede at anvende til overordentlige Forsvarsforanstaltninger, ikke stod i nogetformelt rimeligt Forhold til, hvad et Land som Frankrig efter den ulykkelige Krig har anvendt derpaa. Men jeg maa tilstaa, at de Tal, som det ærede Medlem meddelte, være ingenlunde for mig overbevisende. Det kan jo hævdes fra, at jeg ikke har det Kjendskab til Besømmelsen af de franske Tal, som det ærede Medlem vistnok har, men som han saa forholdt os. Det ærede Medlem gjorde gjældende, at man i Frankrig havde en lignende extraordinær

Bevilling af 600 Millioner Franc, og at denne, naar man tog Hensyn til Danmarks Betydning, eller jeg tror snarere til Danmarks Statsindtægt, sammenlignet med Frankrigs, vilde svare til en Bevilling her af 10 à 12 Millioner. Men hvad der ikke blev fremhævet, og hvad jeg desværre ikke ser mig i Stand til at nævne med Tal, er hvor mange andre Hundreder Millioner der ved Siden af ere anvendte af Frankrig paa lignende Maade som den, hvorpaa vi agte at anvende disse Midler. Naar jeg siger „paa lignende Maade“, ønsker jeg ikke, at det skal tages bogstavelig, altsaa til Bygning af Fæstninger og af Krigsskibe, men til paa lignende Maade at erstatte de Mangler i Landets Forsvar, som bleve indlysende for Frankrig ved den sidste Krig. Jeg tror nok, at de 600 Millioner vilde være betydelig, naar man vil give dem dette Tillæg, som rimeligt kan være. Saa maa man ogsaa spørge: I Løbet af hvilken Tid vil Frankrig anvende disse 600 Millioner? Derfor de f. Ex. skulle anvendes i en kortere Tidspæriode end de Millioner, vi foreslaa anvendte i Genhold til dette Lovforslag, saa passer Sammenligningen jo slet ikke. De 10—12 Millioner, det ærede Medlem vil tilstaa os eller i alt Fald vil erkjende for os at staa i et passende Forhold til, hvad Frankrig anvender for sit Beskommende, vilde hos os strække til for de 3 første Aars Arbejder, — omtrent, ikke ganske. Jeg tror nu overhovedet ikke, at der kommer Meget ud af den Slags Sammenligninger. Jeg tror, at det ene Rigtige vil være, at hvert Land for sig undersøger sin Trang til Forsvar og sin Evne til at bære Forsvarsudgiften og beroliger sig ved, at, naar man har anvendt det, man anser for at være nødvendigt, saa har man opfyldt sin Pligt, gjort, hvad man skylder Nutid, og hvad man skylder Fremtid. — Jeg kan ikke skilles fra det ærede Medlem uden dog at yde ham min fulde Anerkjendelse for en Yttring, der fremkom fra ham, denne nemlig, at til den rette Burdering af disse 80 Millioner hørte ogsaa, at man gjorde sig Nede for, hvilke andre og bedre Anvendelser man kunde gjøre af dem, blandt hvilke det ærede Medlem eksempelvis nævnte „til Skolevesenets Fremme“, hvilket jo har min fulde Sympathi; men han nævnte ogsaa „anden produktiv Anvendelse“. Jeg kunde ikke forstaa dette anderledes, end at det nærmest maatte være en produktiv Anvendelse her i Landet, saasom Forbedring af Landets Kommunikationsmidler, med Hensyn til hvilken jeg saa ofte tidligere har havt Leilighed til at beklage, at jeg har truffet det ærede Medlem blandt mine Modstandere.

Jeg maa nu henvende mig til den ærede 3die Landsstingsmand for 3die Kreds (S. Andersen). Det ærede Medlem kom til det Resultat, at jeg ved mine Udtalelser under den første Dags Forhandling paa Regjeringens Vegne var kommen til at sætte Skatten, det vil sige 3ffe-